



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **M. S.**, zastoupeného JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou se sídlem v Praze, Křížíkova 1/332, za účasti **Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru vnitřních věcí a krajského živnostenského úřadu**, se sídlem v Praze, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2003, č. j. 4 Ca 16/2003 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2003, č. j. 4 Ca 16/2003 - 45, kterým byl odmítnut jeho návrh na přezkoumání dopisu Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru vnitřních věcí a krajského živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán“), neboť soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nebyly splněny podmínky řízení, protože stěžovatel napadl dopis správního orgánu, který nebyl rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k okolnosti, že se jednalo o neodstranitelný nedostatek, návrh odmítl.

V kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Rekapituluje průběh celého předchozího řízení a poukazuje na důležitá

fakta. Namítá, že správní orgán nedbal pokynů Ministerstva vnitra a nepřezkoumal podání stěžovatele tak, jak mu bylo nařízeno. Domnívá se, že celé předchozí správní řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem. Navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvádí, že jeho dopis ze dne 5. 2. 2003 je pouhým vysvětlením stěžovateli, že v předmětné přestupkové věci nebude řízení dle ust. § 65 správního řádu zahajováno a pokusem o objasnění důvodů, pro které správní orgán stěžovatelův podnět neakceptoval. Nejedná se tedy, jak se mylně domnívá stěžovatel, o rozhodnutí, které by bylo přezkoumatelné v rámci správního soudnictví. Z tohoto důvodu navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 6. 12. 2002 se stěžovatel domáhal „přezkoumání věci mimo odvolací řízení dle ust. § 65 správního řádu“, které urgoval dopisem ze dne 25. 1. 2003. Správní orgán odpověděl stěžovateli přípisem ze dne 5. 2. 2003, č. j. vnitř. 925/2003 a vnitř. 765/2003, v němž mu sdělil, že již v roce 2002 mu bylo velmi podrobně vysvětleno, z jakých důvodů nebylo zahájeno řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Vzhledem k okolnosti, že ani nyní nedošel správní orgán k závěru, že jsou zákonné podmínky pro postup dle ust. § 65 správního řádu, opakovaně konstatoval, že nebyl shledán nezákonný postup správních orgánů, a proto nebylo řízení mimo odvolací řízení zahájeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 65 odst. 1, věty první, zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí, které je v právní moci, může z vlastního nebo jiného podnětu přezkoumat správní orgán nejbližší vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal (§ 58).

Dle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Dle ust. § 65 odst. 1 citovaného zákona kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud,

který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle písm. e) citovaného ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V daném případě je napadáno usnesení městského soudu, kterým byl odmítnut návrh stěžovatele pro nesplnění podmínek řízení. Je tedy zřejmé, že soud neprojednával návrh stěžovatele meritorně, nýbrž jej odmítl z procesních důvodů. Nerozhodoval tedy ve věci samé, proto na tento případ nelze aplikovat stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel ve své kasační stížnosti opakuje průběh správního řízení a vznáší mnoho námitek. Nejvyšší správní soud však přezkoumává pouze postup soudu v řízení napadeném kasační stížností, v tomto případě zákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nemůže se tedy zabývat poukazy stěžovatele na nesprávnosti jiných správních řízení, ve kterých byla vydána pravomocná rozhodnutí, neboť tato nejsou předmětem soudního přezkumu v této věci.

Ze shora uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud zabýval pouze přezkumem zákonnosti odmítnutí návrhu stěžovatele. Stěžovatel podal podnět k zahájení řízení dle ust. § 65 správního řádu. Z konstrukce tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že se nejedná o řádný či mimořádný opravný prostředek, ale o zvláštní prostředek ochrany dozorčího práva, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. V případě, že příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání napadeného rozhodnutí, a podnět k zahájení učinil jiný subjekt než správní orgán, v tomto případě stěžovatel, vyrozumí jej o tom, že neshledal důvod pro zahájení řízení. Nevydává však o tomto zjištění rozhodnutí, neboť není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva a povinnosti nebyly dotčeny. Oznámení o nezahájení přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení je pouhým sdělením úřadu stěžovateli. Vzhledem k ust. § 70 písm. a) a § 65 odst. 1 s. ř. s. citovaným výše je úkon, který není rozhodnutím, vyloučen z přezkumu ve správním soudnictví, Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s právním závěrem Městského soudu v Praze, který žalobu stěžovatele proti přípisu správního orgánu ze dne 5. 2. 2003, č. j. vnitř. 925/2003 a vnitř. 765/2003, odmítl, neboť nebyly splněny podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevzněl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud

proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. 7. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu